

KRALJICA DAGMAR

ZGODOVINSKI ROMAN

Vojvoda Niklot je bil že na dvoru vinjevaškega starosta. Bil je samotni. Oprsje so mu potegnili raz prsi. Na rani je bila le lahka obeza. Rana ni bila globoka. Toda na dvoru je bilo vse tiho, na vasi ni bilo nikjer žive duše, vsi so klečali in molili pred ognjišči, da bi jim dobri, večni bogovi še dolgo let ohranili starega, hrabrega vojvodo.

VI.
Ko je Bukovski starosta Ludevit videl prihajati ženina svoje hčere, se je nekako zamislil. Niti naproti mu ni šel, niti soli niti kruha mu ni ponudil. . . Današnji obisk dankega viteza mu ni bil po volji. Ze so na pragu glavnega vhoda zvenketale ostroge, bilo je tudi slišati, kako so zveneli meci in se ozivali glasovi Estrichsonovega spremstva.

Na dvorišču je bilo tudi vse mirno, niti pes ni radostno zalajal, niti kokoš ni zakokodakala, niti petelin ni zapel. . . "Bog te pozdravi, starosta! Kako da si ti tako čuden?" "Gospod, bajje se ti je pripetila nesreča"

"Ti veš za to?" "Naši kraji so ravni, in po njih se raznašajo novice po vetru!" "Pomirila sva se. . . Odpusti mi. . . Povabil sem ga na svatbo." Starosta Ludevit ni odgovoril. Estrichson se je ozrl po sobi in obstal nato na starcu z dolgim, vprašajočim pogledom. Na pročelni strani je manjkalo — križa.

"Kaj je to, starosta?" "Gospod, ne zahtevaj, da bi ti pripovedoval. . ." "Kje je tvoja hči?" "Gospod, ne zahtevaj, da ti povem!" "Jaz vprašam: kje je Jitruša?" "In jaz ti odgovorjam dru-

gič: ne zahtevaj vedeti!" "Vse mi moraš povedati. . . Zastonj nisem prišel tako daleč. . . Ploviti je bilo nevarno, sušcevi vetri so nam grozno nagajali. . . Torej, kje je moja nevesta?" "Na poti. . ." "Na poti?" "Šla je s svojimi tovarišicami v Arkono. . ." "Kaj govoriš?"

"Po okolici so si natrgale prve cvetlice, katere je rodila vesna, zville so iz njih velik venec in sklenile ovenčati z njim Svantovitov kip v Arkoni. . ." "In to si mi hotel zamolčati?" "Gospod, nisem te hotel mučiti!"

"In zakaj?" "Če bi imeli mogoče valovi napraviti pot iz tvoje sedanje domovine k nam nemožno. . ." "Ti hočeš reči: če bi s svatbo ne bilo nič. . . Kaj ne da, starosta? — Toda pravim ti: Tvoja hči mora biti moja žena, če bi stali med Dansko in med tukajšnjimi bregovi valovi kakor gore, kakor največje švedske gore. . ."

"Tudi če bi bila paganske vere?" "Tudi če bi zapustila križ." "Tudi če bi obljubila bogovom, da ne mara moža, dokler domovina ne bo osvobodena?" "Da bi mogla Jitruša storiti tako obljubo?" "Obljubila je to večnim spasom z vsemi svojimi družicami. . ." Mladi vitez se je zagledal v tla. Zato mu je starac, ki se je izdal za njegovega deda, hotel preprečiti pot v Bukovsko. . . Zato se je nekolikokrat zaničljivo nasmejal. . . "In kdaj se vrne s svoje poti?" "Čakam jo že dva dni!" "Ali mi dovoliš čakati s teboj pod tukajšnjo streho?" "Če hočeš?"

In vitez Estrichson je res ostal tukaj in čakal. In dočakal je Jitrušo še isti večer. Iz Arkone se je vračal cel zbor deklic. Bile so oblečene v belo, snežno obleko, v kakršni so hodili k pogrebu, šle so molče, kakor da so pustile jezike v svetišču Svantovitovem, okoli čistih čel so jim bili oviti zeleni vencji, katere so jim položili na glavo žreci v Arkoni in katere morajo najskrbneje varovati, da jim ne zvenejo; in če jim zvenejo, se morajo vnovič napotiti po druge. . .

"Jitruška! — Moja nevesta!" "Jitruška! — Moja nevesta!" "Vitez Estrichson je že od daleč klical nad starostnino hčerjo. Tako krasne ni videl še nikdar. Belo oblacilo z zelenim vencem okoli čistega čela jo je res pretvarjalo v angelja miru. Vitez Estrichson ni mogel niti verjeti svojim očem, da bi mogla to biti ona.

Tudi spremstvo je obstalo z očmi na teh prikaznih slovanskih deklic, ki so se vračale iz Arkone v nepopisljivi krasoti. Jitruška je vpirala oči v zemljo in čim bolj se je bližala domačemu dvorcu, tim bolj so ji bledele lica. "Z atejem te že ne moreva dočakati!" "In čakal si zastonj Estrichson!" Te besede je izustila Jitruška tako hladno, tako ledeno,

da je mladega viteza stresel mraz. "Vendar sem te dočakal!" "Toda ne tako, kakor si si želel!" Te besede so zvenele še hladnejše, še ledenejšee. . . Jitruša je korakala mimo njegove resno, ne da bi dvignila pogled od tal. . . Vitez jo je prijel za roko. "Jitruška! Nevesta moja!" Deklica pa je svojo levico nalahko zmaknila iz njegove desnice. "Saj sem vendar prišel po te!" "Sam boš moral nazaj. . . Sam, Estrichson! — Med menoj in teboj je grob. . ." "Grob, Jitruška?" "Da, grob! — In ta grob je moja rodna zemlja. In dokler ta grob ne oživi, dokler se ne rujavijo prsti ne razzeleni najbujnejša trava, dokler se ne razvijejo na njem najvabljivejši cvetovi, kakor so: sreča, pokoj, mir, nekdanja slava, bivša moč — do tega časa nfora — mora na moji glavi zeleneti ta venec, ki je posvečen pred obličjem Svantovitovim. . ."

Bukovskemu vladiki so se očezalile s solzami. Iz dna duše je bil vesel odgovora svoje hčere. . . Na take hčere morejo biti stariši vedno ponosni. "In potem, ko ozeleni trava, ko oni cveti res zacveto v nekdanji vabljivosti. . . Potem boš — hočeš biti moja?" "Potem — bodem — tvoja!" "Jitruška. . ."

Mladi mož je zastokal. . . "Veš, kaj storim? — Pojdem in pomagal bom, da se ti cveti v tvoji domovini v najkrajšem času razcveto v srečo, pokoj in mir. — Tudi svoje življenje sem pripravljen žrtvovati za to. . . In to ti pri-segam pri svoji ljubezni, ki plamti za te že davno — davno, duša moja, k temu se ti zavezujem pri svojem Bogu, pri svoji časti — pri vsem, Jitruška. . . In veš, kam odidem sedaj? — Iskati starca, ki pravi, da se imenuje Niklot. . ."

"On je res Niklot. . ."

"K njegovim nogam položim orožje svoje, in na las hočem izvršiti vse, kar mi zapove." "Na teh potih bo tvoja nevesta pri tebi s svojo dušo po dnevi in po noči!" Za nekoliko trenutkov je zapuščal mladi danski vitez Bukovski dvorec in nameril s svojim spremstvom proti morju, kjer jih rojaki zdaj še niso pričakovali. . . Vsi pa so ostali z Estrichsonom v bodrskem

naslov: "VSE KARKOLI se potrebuje od zobozdravnika, bodisi izvlečenje zob, puljenje zob in enako, lahko dobita v vašo polno zadovoljstvo pri dr. Zupniku, ne da bi izgubili pri tem dosti časa. Vse delo je narejeno, kadar vam čas dopušča. Uradni naslov: DR. J. V. ZUPNIK 6131 St. Clair Ave. vvhod na 62. cesti, (Knausovo poslopje. (Aug. 21, 23)

Vitez je odšel. Jitruška pa je ostala na dvorišču. . .

ozemlju; od njega se ni ločil niti eden. VII. V prijazni dolini, oddaljeni od Bukovskega dvorca in Vlnovski kaka dva dni hoda, se je utaborila zvečer topla jezdec. — Na obeh pobočjih doline so se razprostirale nepregledne smrečice. Zdelo se je, da peklenice pri svojem pogubonosnem letu niso niti zadele ob ta kot bodrski zemlje. Vse je tu dihalo najbolj sveže življenje, slišati je bilo ljubko zvirgolenje ptic, katerih popotnikov oko ni opazilo v celi tukajšnji pokrajini tja do morskkih bregov, razun kakega ga-leba, kragulja ali kanje; povsodi je bilo polno cvetja, in vetrič je pihljat tako ljubko hladeče. . .

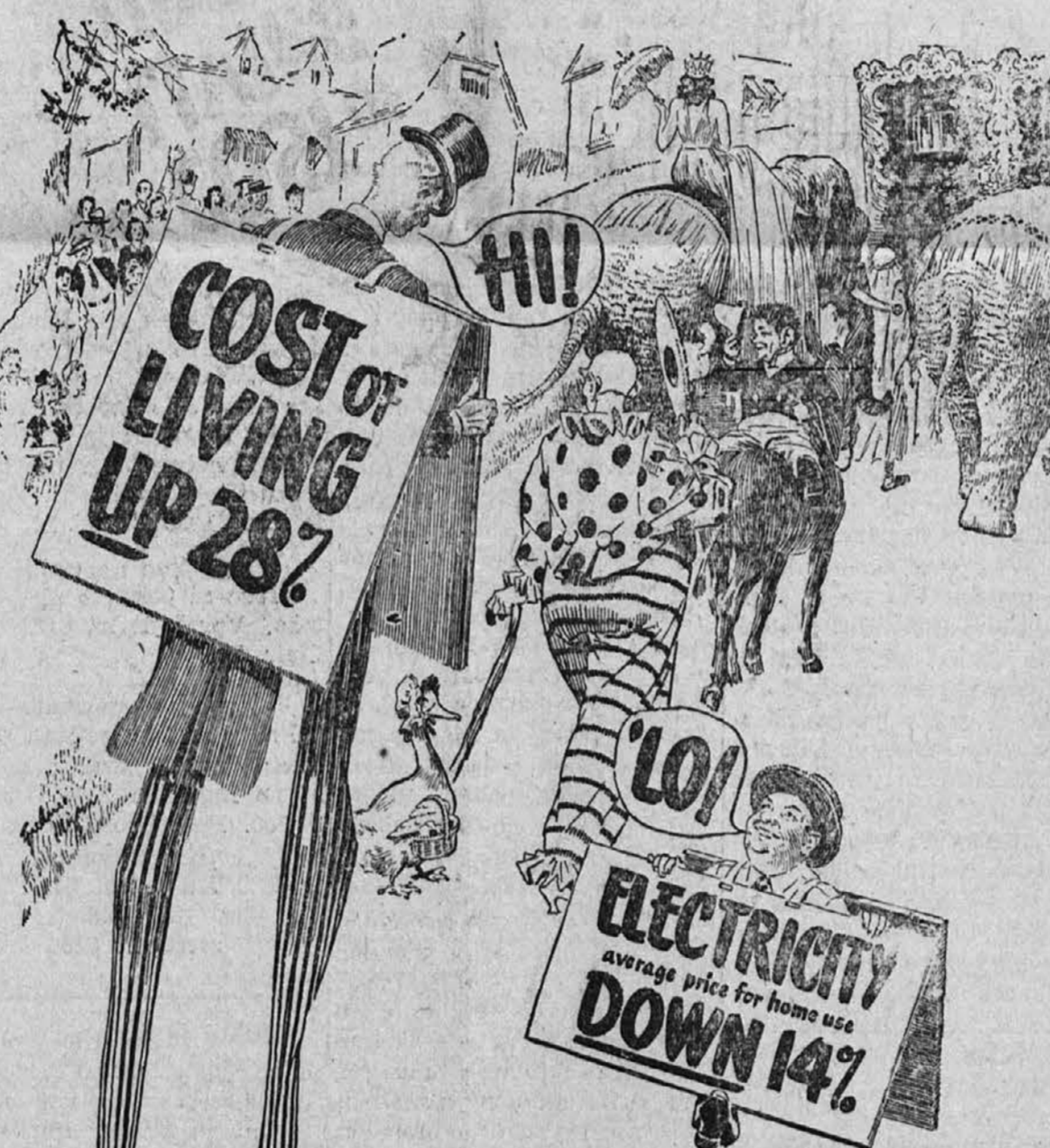
Tukajšnji kraj je spadal k bodrskemu ozemlju samo po imenu. Z dobrih sto let so prebivali v njem nemški nasel-niki. In zato je bilo v njem vse

Vas muči revmatizem? Mi imamo nekaj posebnega proti revmatizmu. Vprašajte nas. Mandel Drug 15702 Waterloo Rd. slovenska lekarna (Thur.-x)

Kraška kamnosečnica 15425 Waterloo Rd. EDINA SLOVENSKA KAM-NA NA GROBNIH POKOLNIŠTVAH

Jos. Zele in Sinovci POGREBNI ZAVOD Avtomobil in bolniški voz redno in ob vsaki uri na razpoložljivost. MI smo vedno pripravljene z najboljšo postrežbo. 6502 ST. CLAIR TVENUE COLIN WOODSKI URAD 452 E. 152nd STREET. Tel: K 4614

Skebe & Ulle Plumbing & Heating 15601 Waterloo Rd. Vodne cevi namestimo in odvodne kanale očistimo. GLEDATI ZDAJ SVOJ GREJNI SISTEM NA PARO IN VODO. MI prodajamo in instaliramo ves monaterski in grelni material. Ponoči pokličite: MIKE SKEBE KE 4614

ZVIŠANJE CEN V VOJNEM ČASU je povzročilo povišek življenskim potrebščinam za 28 odstotkov v clevelandski okolici od 1939. Tako kaže statistika vladnega delavskega odbora. Toda kljub velikim poviškom skoro vsakemu drugemu, se je znižala povprečna edinica ceni elektrike, ki jo daje domovom The Illuminating Company, za 14 odstotkov v isti periodi. Ta cena je najnižja v 53 letih zgodovine družbe. . . in še vedno se niža! Kadar delate načrte za vaš dom po vojni, pomnite, da več ko elektrika stori za vas, manj stane povprečna edinica. Pomnite tudi, da se električni pripomočki izplačajo sami ponovno in ponovno. . . ter vam prihranijo delo in skrb, kakor tudi čas in denar. Torej imejte v načrtu, da boste imeli moderen VSE-ELEKTRIČNI DOM!

The Illuminating Company

ELEKTRIKA • POCENI • ZANESLJIVA • VEDNO VAM V POSLUGO

V BLAG SPOMIN PRVE OBLETNIČNE SMRTI NAŠEGA NADVSE LJUBLJENEGA IN NIKDAR POZALJENEGA SOKROGA IN OČETA Louis Judnich

ki je nas tako nepričakovano zapustil dne 23. avgusta 1944. Oh mesec avgust tužni žalni, prinesel si nam strašno gorje, odzvel sopraga in očeta, oči zalivajo solze. Srečno smo živeli skupaj, tako na hitro ločeni, kruta usoda zakaj naredila si nas tako žalostne? Spavaj mirno v tihem grobu, oko za Teboj se solzi, gori tam pri Bogu večno se veselil Ti.

Žalujoči ostali: FRANCES JUDNICH, sopraga; CORP. FRANK, sin; LOUISE in LILLIAN, hčeri. Cleveland, O., 23. avg. 1945.

V BLAG SPOMIN DRUGE OBLETNIČNE SMRTI PRE-LJUBLJENEGA IN NIKDAR POZALJENEGA SOPROGA IN OČETA Joseph Dolenc

ki je zaspal večno spanje in se ločil od svojih dragih dne 23. avgusta 1943. Dve leti v hladnem grobu soprog in oče že počivaš, na Tvoj grob sladko solnce sije, med nam ostal je Tvoj spomin. Mi pa ne moremo biti veseli, ker so to žalostni spomini za nas. Večni naj Ti zdaj deli plačilo in izprosi milosti za nas. Tvoji dragi žalujoči ostali:

APOLONIJA DOLENC, sopraga; JOSEPHINE, MARY poročena Mozek, FRANCES, JUSTINE, HELEN in BETTY, hčeri; JOSEPH, sin; RUDOLPH, zet; GERALDINE, vnučkinja. Cleveland, O., 23. avg. 1945.